

ಕಡೆಗೆ' ಎಂಬುದು ನೆನಕೆ. ಸತ್ಯವನ್ನು, ಸತ್ಯಗಳ ವಾಗ್ಧರ್ಯುತ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕು. 'ಏಕ'ದ ತಿಳಿವು ಅಂತಿಮನೆಲೆ ಆಗಬೇಕು. 'ಸತ್ಯ' ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಕವನದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯದ ಸ್ವರೂಪವೂ; ಅದನ್ನರಿಯಲು ಹೆದರಿಕೆ ಇರದೆ ಬುಸುಗುಡುವ ಸರ್ಪಗಳ ನಡುವೆ ನಡೆಯುವಿಕೆಯೂ ಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಆ ಎದೆಗಾರಿಕೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವುದನ್ನು ಕವನ ಬಯಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ 'ಸಿಂಧೂರಿ ಸಂಜೆ' ಎಂಬ ಕವನ ಪ್ರಕೃತಿಗೀತವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ದೈವ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯಗಳನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ಬೆಸೆಯುತ್ತದೆ. ಸಂಜೆಯ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ 'ಸಂಧ್ಯಾ'ಳ ಆ ಹೂ ನಗೆಯ ಒಂದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಭೇದಗಳ ಕ್ಷುಲ್ಲಕತೆ, ಧೂತಣೆ ಹಾಗೂ ಕೃತ್ತಿಮತೆ ಎಲ್ಲವೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವಳ ನಗೆಯ ಸೆರೆಯಾಳಾದ ಸೂರ್ಯ 'ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ನಾಳೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇದಲ್ಲದೆ 'ಸ್ನೇಹಭಿಕ್ಷು', 'ಆದಿಮ ಪ್ರಶ್ನೆ' ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಪ್ರಚೋದಕ ಕಿರು ಕವನಗಳೂ ಇಲ್ಲಿವೆ. 'ಕವಿತೆಯ ಸಾಲು' ಎಂಬ ಕವನ ಕೂಡಾ ಭಾವ ಪ್ರಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ರೂಪಕ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ: 'ಮೋಡದ ಮುಷ್ಟಿಯೊಳಗೆ/ ಸೆರೆಯಾದ ಸತ್ತ ಸಂತಸ/ ಸಿಗರೇಟಿನ ತುದಿಬೆಂಕಿ ಹಾಗೆ/ ಉಫ್ ಎಂದು ಬಿಟ್ಟಂತೆ/ ಬಂತು ಕವಿತೆ ಸಾಲು'. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಅನುವಾದಕ ಎಚ್.ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್ ಈ ಸಂಕಲನದ ಕವನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು: 'ನಿಜದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುವ ಅವರ ಕಾವ್ಯ ಭೃಂಗದ ಬೆನ್ನೇರಿ ಬಂದ ಕಲ್ಪನಾ ವಿಲಾಸವಲ್ಲ ಅಥವಾ ಪ್ರಗತಿಪರತೆಯ ನೆಪದಿಂದ ಆಮೆಯಂತೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕಾವ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ'.

'ಏಕ'ವಾಗುವುದು; ಎರಡಲ್ಲದೆ ಒಂದಾಗುವುದು ಅಭಿಜ್ಞಾನದ 'ಮರೆವು' (ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಅದು ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಗೊಂಡ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುವ ತನ್ನ ಮೂಲದ ಮರೆವು. ಬೇಂದ್ರೆಯವರು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ: 'ಮರೆವುಗೊಂಡು ಬಿದ್ದ ನಾನು ನೆಲದ ಮಣ್ಣು ತಾಗಿ') ಹೀಗೆ, ಅಜಯಕುಮಾರ ಸಿಂಹರಲ್ಲಿ 'ನಾನು'

'ನೀನು' ತತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗುವ ಆಶಯ ನಿರಂತರ ವಾದುದು. ಅದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದ್ವೈತ ಭಾವ. ಆದರೆ ಅದು ಸಮಾಜದ, ರಾಷ್ಟ್ರದ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಇಂದಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮರೆಗೆ ಸರಿಸಿದ ಅಲೌಕಿಕ ಭಾವವಲ್ಲ.

ಅಜಯಕುಮಾರ ಸಿಂಹರ ಭಕ್ತಿಯ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ; ಕಬೀರ, ಮೀರಾಬಾಯಿ, ಚೈತನ್ಯ ಪ್ರಭುಗಳಿದ್ದಾರೆ. ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಲೊಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಎರಡೂ ಇವೆ. ಈ ಕವನಗಳನ್ನು ಓದುವಾಗ ನೂತನವಾಗಿ ಕವಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳಾದ ಸಮಾನತೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳ, ಸಹೋದರತ್ವದ ಸಾಮಾಜಿಕ- ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಪಡೆದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅರಿವು, ಕವಿಯ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುವ ರೂಪಕ ಅನಿಷ್ಕಾರ ಗಳಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಕವನಗಳಿವೆ. ಸ್ವತಃ ರಾಜಕೀಯ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದ ಅಜಯ ಕುಮಾರ ಸಿಂಹ ಅವರ ರಕ್ತದಲ್ಲೇ ಸಂವಿಧಾನದ ಸಮಾನತೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಹೋದರತ್ವದ ಅಂಶಗಳು ಸೇರಿರುವಂತೆ ಈ ಸಂಕಲನದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಪರಿಮಿತ ಹಿಂದಿ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸ್ವತಃ ಕವಿಯಾಗಿರುವ ಎಚ್. ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್ ಈ ಅನುವಾದದ ಕವನಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯದ ಭಾಷಾ ಸ್ಪರ್ಶ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕವನಗಳು ಕನ್ನಡದ ಕವನಗಳಂತೆ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕವನ ಸಂಕಲನವನ್ನು 'ನಾನು ಕಂಡ, ಓದಿದ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕವಿ ದಿವಂಗತ ಖಲೀಲ್ ಉರ್ ರೆಹಮಾನ್ ಅವರಿಗೆ' ಅರ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಉರ್ದು ಕವಿ ಖಲೀಲ್ ಉರ್ ರೆಹಮಾನ್ ಬೆಂಗಳೂರಿನವರು ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿದ್ದರು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ, ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇತರ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಉತ್ತಮ ಕವನಗಳು ಇಂದಿನ ಕಾವ್ಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಎಷ್ಟು ಅನುವಾದಗೊಂಡು ಬಂದರೂ ಅಷ್ಟು ಉತ್ತಮ.